

פנקס
ההואכרים אל האור

ישראל י.ב. חקרונני

אט כחוק האור

והדרך מייצאת

ולפצמים נדמה

שאי אפשר יותר

תן יד

כי טובים השניים

מן האחד

.....

לציפוי נשמת כנסת בן אשה

שיד היד הפק צמנו,

שידו ממפכת ומחלקת

ידנו...

הקטעים שבפנקס זה הינם לקט מתוך
 חמישים שנות יצירה. אניינם חיפוש משמעות,
 חיפוש אמת, חיפוש אלוהי'ם...

איך כי כל קטע צומד בפני עצמו מואץ
 לקוראם על פי סדר הופעתם בפנקס
 ולאחר, תוך התבוננות מצמיקה, את החוט
 השולר אותם לסיפור אחד, למסע תציות
 ואילוויט בדק לחיי אמונה...

קריאה פורייה ויצירתית...

היףד לא שא לאותי לשמי

הוא היה בן שנה
 היףד לא שא לאותי ללהותי
 הוא היה בן שנה
 היףד לא שא לאותי
 להשקפתי, לאחונתי
 הוא היה בן שנה.

הוא היה בן שנה, לה היה באוטובוס,
 בירושלים, הוא ישב על ברכי אמו, האנשים
 צמדו צבופים, הם קראו ציתוניס, פניו היו
 חלקות, פני אמו מקומטות, הוא הסתכל
 עלי, הוא לא שא לאותי, רק הסתכל עלי,
 ציני אמו היו צייפות, ציניו היו צלולות, הוא
 הסתכל עלי, ישר עלי, הוא ראה אותי, הוא
 ידע אותי, איש ממקורבי אינו יודע אותי,
 אינו כמו יףד בן שנה, באוטובוס, בירושלים.

היכן אתה עכשיו, יףד...
 היכן בין אלפי צינייט חשדניות, לרות,
 קבואות,
 צין שלק, יףד
 צין רואה?

קניתי מטר רבוע של אדמה

דדתי

אותה ואומי

התיף לא דוקרני

רשתי:

"שטח פרטי

הכניסה אסורה

להירות

אין כאן מוקשיט"

עם האת

קיפתי את האדמה

ואת קליפות הלמן

לא השלכתי

מצהר לדד

וטוב לי שכך אני חופר

ומבקש לדעת

אנה אני הולך

אבל מצלי

אני כבר שומע קולות:

"בואו ניכנס!

התיף אינו דוקר

ואין כאן מוקשיט!"

פאט פאט

דווקים אונק מתוכך
מוציאים אונק מצמק
מפורים
מפלרים
מפויצים...

נעים נדים
פרורי נשמתק...

הצימאון הלה שאין לשאתו. אתה חי בארץ
 הדוהרת מי יודע לאן. אתה מחפש מישהו
 שצומד בדרכי, שאינו ממהר לשוט מקום,
 שמנו בידו ולא הוא ביד למנו. אתה אינך
 מוצא. אתה חופר את הארץ הלאה ומחפש
 לך מורה רוחני. אתה אינך מוצא. אתה
 הולך הביתה, נוטף ספר, נילרק על המיטה
 ומבקש לקרוא. אך המלים שבספר רבות
 מול עיניך כמו המכוניות על הכביש. כבר
 ביקשת, מאות פעמים, למצוא אותו, את
 המורה הרוחני שלך בספרים. אתה מושק
 שמיכה למעלה מראשך, לוחץ אצרוקים
 קמוצים על עיניך ומצטמק לתנוחת עובר.
 אך לא האצרוקים ולא השמיכה ולא
 התריסים המואכים מצליחים לעצור את
 הרעשים... הרעשים בחוץ... הרעשים בפנים...
 הרעשים שממלאים את הראש...

בלב המהומה, בצומק הרעש, אונה לאולני:
 כל אדם יש לו ניאון
 רתמתי את אברי-סוסי
 לרדוף
 להשיג
 את ניאוני המתחמק.

שצטת פרסות סוסיט החרישה את אלני.

ובהרתי הפראית ידעתי:
 השעה שהדעת מתיישבת
 מתיישה צימה הלה
 הרצפייט נעצרות
 הידייט נחות
 וניאון עדין
 שיח אברים
 מצמו
 מתנאן.

ופא ידעתי
 איק עוצרים
 את הסוסיט.

אַנחְנוּ רְצִימִים. רְצִימִים רְצִימִים... שׁוֹצֵטִים, דּוֹהֲרִים,
 לֹא יוֹדֵעַ לֵאמֹר... אֲנִי מֵקֵשׁ לְעֶזְרָה,
 לְהִסְתַּכֵּל סָבִיב, לְדַעַת הֵיכֵן אֲנִי נִמְצָא,
 לְהִסְתַּכֵּל פְּנִימָה... לְדַעַת מִי אֲנִי, מִה אֲנִי,
 מֵאִין אֲנִי בָּא, לֵאמֹר אֲנִי הוֹלֵךְ... אִי אֶפְשֶׁר.
 דּוֹחֲכִים. דּוֹחֲכִים מֵאַחֶר. צוֹעֲקִים: תִּמְשִׁיךְ
 תִּמְשִׁיךְ! עִם הַשְּׂאֵלוֹת הָאֵלֶּה לֹא תֵּיזַע לְשׁוֹם
 מְקוֹם, לְשׁוֹם מְעַמָּד, עֲלוּבָה, עֲלוּבָה, עֲלוּבָה אֵת
 הַשְּׂאֵלוֹת הָאֵלֶּה... כְּבֵר עֲבַרְתָּ אֵת אִיף
 הַטֶּפֶס-עֶשְׂרֵה, אַתָּה כְּבֵר לֹא יוֹדֵעַ, לֹא תִּיְנוֹק...
 תִּשְׁאִיר אֵת הַ"לְּמָה" לְיֹדְעִים, לְתִּיְנוֹקוֹת...
 תְּהִיָּה לְבָר... רוֹץ... רוֹץ... יֵשׁ מִשִּׁמּוֹת,
 מִטְּלָאוֹת, חִיּוּבִים... אִין לֵמֵן, צְרִיךְ לְהִסְפִּיק,
 לְחַטּוֹף, לְאַחוֹר... לְמַלֵּא אֵת הַכִּיּוֹסִים!

והאדם שכח

כי האדם הוא עץ השדה
 ובכוח רשם לזכותו כל עצה
 ואת כל היצורים על פני האדמה
 כאילו רק לו היא נוצרה
 ואם כך לא הסתפק בחשבון הנק כה קטן
 והמציא יצור חדש לו קרא תת אדם,
 ולא ינוח ולא יסקוט אדם
 עד כי יכניס את המלאכים
 לחשבון הנק.

בבית אמא
 היתה מפה לבנה
 ונרות של צר-חול-וחם.
 ואני
 הלכתי לחפש את האור.

בבית אמא
 הנרות צודט דולקים
 והאור קורן בלחיים
 ואני משיק ומחפש
 את הדרכ
 חלרה.

חציתי את הארץ
לארכה
לרחבה
ובמישור הריק
ראיתי בית אחד.
אמרתיו:
כאן דולק הנר
כאן ראוי להישאר
והמשכתי
אלכתי.

קול קורא לי
 ממרחקים עצומים הא הקול
 מעבר להררי חושך
 תהומות
 מדבריות.

האט לו את אמי-שרה?
 עדיין שם
 ניצבת פתח האוהל
 קוראה
 בוכיה

אחרי בנה המתרחק וכפות ידיו על אוזניו?

האט לה אתם
 אבות קדושים
 מחפשים את הנכס
 האבוד בדרכים?

האט לה אתה
 א-לוהים
 יוצא מן המסתרים
 להשיב את הנק
 ממרחקים?

יִצְאֲתִי לְדַרְכַּי לִפְנֵי מֵאָה שָׁנָה
 אָבִי עָמַד לִלְאֵל תְּנוּעָה
 אֲמִי הִלְיִימָה דְמָעָה
 אֲחִי רִקְדָּה מִשְׁחָה
 עֲכָשְׂיוֹ הוּא בֶן יַחִיד לֹו וְלֵה
 הַדְרֵק עֲלֵתָה וִירְדָה
 אֲמִי נִשְׁאָרָה צֹוּפִיה
 מָה רָבָה אֲמֹנָתָה
 אָבִי לֵא דָאֵל כִּי יִדַע
 בְּנוֹ הוֹלֵק בְּנוֹ בָא
 מֵעֵבֶר לְאֵבֶעֶה נְעִצְרָתִי לִשְׁעָה
 הָאוֹפֵק הַטִּיף בִּי אִימָה
 בִּיקֶשְׁתִּי מִיָּד לִשׁוֹב חֲלָרָה
 אֲאוֹוֹתִי הַתְּנַכְדָה
 לְקַחְתִּי סְפִינָה רֵאשׁוֹנָה

.../

שכחתי בית שכחתי אדמה
 הדרכ חלרה נחסמה
 צעקתי צעקה
 דמעת אחי ניתקה מלחיה
 על פני ארץ וימים התבלבלה
 דמעת את בעקבות בנה
 צללתי לתוכה
 ציני אבי היו בה
 הוא חייק אלי בחיבה
 אמצני אל ליבו באהבה
 ברק הבא ברק הבא
 אחי אורב בפ'נה
 מחכה לשעה המתאימה
 עוד נכונה לי מלחמה.

אני שוחה בעקבות המאמינים
 המים עולים וואים
 אתמול היה כאן חוף מבטחים
 ליציאת התיבה חלקים
 כחתי כלים
 מסביבי שוקעים טובעים
 מלחמה על הלימים
 נח את קולו הרים
 מבול מתקרב אנשים
 צחקתי לו בפנים
 האם איצ' אל היום הארבעים
 כשהתיבה תנח על אחד ההרים?

את המלחמה האיטית

הפנימית
 שלק
 איש לא יצפה
 שהיילק
 לק לק
 מארצק
 ממוצרתק
 את בית אביק
 השאר מאחוריק
 פנים אל פנים
 כל מלחמותיק
 עד למצת
 הסורסיק
 עד לכוס
 את א-לוהיק.

להסתכל או לא להסתכל
 קיבלתי בקודה עצמות בית-אל
 אני כושל
 השרידים האחרונים של מצדף בהל
 איני יכול שלא להסתכל
 מחלות האתמוז רודפות כצל
 עלי למהר
 דרוש לי זמן להיות אחר
 להסתכל או לא להסתכל?
 להסתכל לא להסתכל?
 להסתכל!

מכת אש
 ים המלח ביני שורץ
 האוויר בוצר
 סדום הופכת לתל
 המלח לראשי מחלחל
 רצלי כבדות כבדל
 דמי מתקרב
 המלח מביע לבה
 אנא הצל!

איס יהודי נאקק הסלצי ענק
 מקקס להטיף שמונה טון אלף לה השמיט.
 הוא מסתובה במדבריות ופסלש פסיוצות
 הוא מטיצ מיט המלח למכתש רחון.
 אומריט שלאחרונה ראוהו במדבר סיני
 בוכה על פתחו של קניון.
 מישהו סיפר לי שאל אץ ממדיו העצומים
 הוא מחפש את עצמו כמו כולנו
 וסאבהו אינו עולר לו לראות רחוק יותר.
 לפני שבצ שנים קיבל איס יהודי
 ממדים רציפים
 וניכנס למחוד בישיבה בירושלים.
 כאשר הצליח להבין שמי שורות במארא
 ללא עיניו דמעות באודל נורמאלי
 כל כך נורמאלי
 שהישיבה כולה להרה באורן.

אתם ודאי שואלים איק לה קרה שאיס
 יהודי חלר לחפש את עצמו במדבריות.
 עם אני שואל את השאלה הזאת,
 עם אני רוצד מחד...

את אשר חיפשתי
 לא מצאתי
 בעשבים
 ולא בשורשים
 ולא באדמה שנתנה לי חיים
 וכן אנומלים
 צפרדעים
 השמים לצפרים
 את אשר חיפשתי
 לא מצאתי
 הכוכבים רצים
 במסלולים קבועים
 אלפים מניצים
 מנוצים
 כוחות מושכים
 דוחים
 את אשר חיפשתי
 לא מצאתי
 בחיים
 ירדתי אל בין
 המתים
 עם שא לא
 דברים חדשים

.../

כל התירוטים
 א-לוהים
 אליזים
 כל בוקר אמונה
 כל צרה נפילה
 הראשית הרא
 הסופית הרס
 כל המהומה
 שביל מה
 עברתי ארץ
 לארכה
 לרחבה
 חפרתי מנהרה
 למרכל האדמה
 את אשר חיפשתי
 לא מצאתי
 את כל החומרים
 פירקתי
 את כל הכוכבים
 פיצחתי
 את כל החיים
 רצחתי
 לו הראשית ידעתי
 לו הראשית ידעתי...

במרכז תאוותי האדולמות

סוסי הדוהרים
 כלבי השוטים
 אני ניצה לפניק א-דוני א-לוהי
 ומבקש ומתחנן על חיי.

אתה שנתת בי יצר ומשוקה
 תאוה-הריאה חכמה ואורה
 ואני שניצחתי ארצה
 שהפכתי נשמה לכה
 אלימה
 אנא א-לוהי
 סלח על התוועה.

.../

בסוף כל הדרכים
 בקצה כל המלחמות –
 הכניעה האדומה.

אני קושר את ידי על איבוי וניכנע
 אני משפיל את עיני לקרקע וניכנע
 אני צומד בצולמק כפוף וניכנע
 כואף לפניך בושם וכאימה.

ובכניעתי האדומה לא-א-לוהי
 הנה אני מוצא
 את נצחוני האדום על חיי.

לַה נִסְפָּא. לַה מַחֲלֵלָא. כּמוֹ אַחֲרֵי הִרְבֵּה
 שְׁנֵי שֶׁל הַלֵּיכָה בַּמִּדְבָּר. הִרְבֵּה שֶׁל "סוּרֵי
 סוּרֵי". הַמֵּלִיךְ שֶׁנִּהְיָנוּ לֹמֵר עַל "הַחוּרֵי
 שְׁנֵי אֵלֵינוּ" וְעַל... בְּעֵצָה, כִּבְרַח חֲדָשׁנוּ
 לֹמֵר, כִּבְרַח חֲדָשׁנוּ לֵלֵכֵת. נִעֲצָרְנוּ. פֶּשׁוּט,
 הִרְבֵּי נִעֲצָרוּ בְּאַחַת הַנְּקוּדוֹת שֶׁבְּדַרְכֵי לֹא אַחַר
 שֶׁהִרְבֵּה אֵיבָדְנוּ אֶת הַכּוֹחַ לֹמֵר לֵהֲנֵן מֵהַלְּעֵשׂוֹת.
 אֵל עֲמַדְנוּ כֵּן, וְהִשְׁמַע הַמֵּלֵיכָה לְהַכּוֹת וּלְיִיבֵשׁ
 חֲלָקָה אַחֲרֵי חֲלָקָה בְּאֹפְנוֹ שִׁידַע פֶּעַם וּשְׂכַח.
 וְיִוֵּם אַחַד, אֵל תּוֹק הַאֲבָק הַלְּוֹהֵט הַתַּנְּבֵה
 טִיבָה אַחַת שֶׁל מֵיט. וְהִטִּיבָה פֶּעַם
 בְּשִׁפְתוֹתֵינוּ וְהִתִּיבָה מֵייד.

.../

והמשכנו לצמוד עוד יובל וצידן והתפללנו
 שאנחנו לא חדלים, הן הראש ויתר כהר
 ויתר סופית. וכאשר באה הטיפה השנייה אם
 לא ידענו כמה מדובר. והטיפה השלישית
 והטיפה הרביעית. ואחר כך טיפה כאן טיפה
 ש... וללאט ללאט

התחלפו קרני השמש הלוהטות באש דק
 שהלך ואחר עד שהיה לאים רמים.
 והחלקות שאל פני אופנו נטהרו והמים
 חלחלו לתוך הבשר ומילאו את חללי האויר
 עד שהסקו את העצמות והרוו אותן
 מבפנים... "מה יקר חסדק א-לוהים, ובני
 אדם בצל כנפיק יחסיון. ירוויין מדשן ביתק
 ונחל עדניק תסקט. כי צימק מקור חיים,
 באורק נראה אור".

אורק הקדוש
מאיך הנשמת
ומסתבר דרך תאי אופי
באפוי ניצוצין.

מה פי מקש אוזרות?
הן אופי
כואו
יהאומים לזהריט.

פאט פאט
 אפלי שטרעיס
 אתה מרוקן אוצק
 אפער יהלומיק
 מכבה את כל האורות.

ובוקר אחד
 אתה פוקח עיניים פשמית
 מקש את השמש
 והנה אין היא לורחת.

ובליפה
 את הירח
 ואת הכוכבים
 והנה כבו.

ונותרת
 ממש באפלה
 ממש חושך
 מוצד בתהומות.

בימים שאין אתה בי

איה כבודי
 ביקשתי את שאהבה נפשי
 החלפתיו בעצבים
 תליתי זיורי
 וילונות לבנים
 הכנסתי לביתי אורכי רכימ
 אולמים
 דמים צהרונים
 נבל וכינור אבובים
 מלאתי את כל החרכים בשמים
 בשעות שפניק רחוקים
 אני כל כך צמאים
 כל אברי מתעצבים
 מטורפים
 הידדה לי שאהבה נפשי
 איכה ממלאים את החללים
 כבר פשתי את כל הסוחרים
 קניתי עולמות חכמות מדעים
 מצאתי את כל החיים
 ואני ריקים, ריקים...

יהודים מארץ

כמוכם

ביקשתי אף אני
להיסחף אף תוק האור

כמוכם

ביקשתי אף אני
להדליק נרות
בתוק אפי

בחלונותיכם דלק האור
רחובותיכם הוצפו אור
ציניכם מלאו אור
אור נאצ האור
אור ניכנס האור
ואני?

.../

א-לוהי

אני שאל ראשי תפילין ובתוכו אלוהי יון
אני המקש להשיב את מקדש אל לבי

הסרבן

אני הלקוק לעצמת חסונאי עכשיו וכאן
התראני א-לוהי היכן

פק השמן הקטן?

צרה שבת. עוד מצט תרד השכינה ומתלבט
 באופי. אני מתחזק. "ובנו לי מקדש ושכנתי
 בתוכם". בתוכם, בתוך אופם, לאחר שיבנו
 לו מקדש. דוד הכין את התכנית, שלמה
 בנה את הבית, והשכינה ירדה, עולם ומלואו
 מאירה.

כך זה היה, לפני דורות, והיום, בקוא השבת,
 השכינה יורדת לצה"ל בהריסות ביתה. היא
 פונה אלי ושואלת: "האם אתה מוכן,
 יצד?" ואני מתחמק אל המרתף, כפוף
 ראש, מושפל, מבוויש. היכן הייתי כל
 השבוע? איך שכחתי שיום ראשון הוא אל
 יום שני ויום שני אל שלישי ושלישי אל שני
 ואחר כך באה שבת?

"אין דבר יצד", אומרת השכינה. "לס כק
 טוב. אפילו לא שיקמת את ביתי, אפילו
 היכל קודש מדבר היה ותניט מייזליט
 בשדותי, אני אבוא אליך, אני אצטמצט,
 אני אמצא לי פינה קטנה בין חורבות אופק".
 כלאת היא אחי לאחר שנצתי סכין בטנה.
 משיכה לחיות, אלטי, אהוב...

המחשבה שאנו להיות עפר

יש לי סיכוי

שכל זה יתחיל מחדש

א-ל-והים יאסוף אותי בכפות ידיו עפר מן

האדמה

יברא אותי בצלמו ובדמותו

שייבח באבי נשמת חייט.

ואפילו יחזור כל האלואה הלה מחדש, אפילו

יחזרו הסבל והייסורים,

אפילו אצטרק לעבוד שם אלפי שנה

נוספות כדי להאיץ את השבת האדומה, לה

כדאי, אם לה נצטע תחת השחתתך, אבי

הרחום, אבי שמעתי...

אחי...

האט אתה שומע אותי אחי?
 רציתי לספר לך על השמחה
 השמחה האמיתית
 העמוקה
 זו השמחה המתלווה אל כל צער
 השוכנת בכל כאב
 המציצה מבין חרכי הייסורים.

האט אתה לוכד, אחי?
 יחדיו נאמנו רחובות עולם, יחדיו האמנו
 שרק הסבל, הייסורים, הצעקה, הם ורק הם
 האמת.
 וכא חיוק, וכא מהעל שמחה, היו בעינינו
 ליוף. העמדת פנים.

איק יכולנו לחשוב אחרת? הן החיים היו
 עבדנו התנוצצות רעצית של אור
 בתוך אפלת הנצח.
 לכל שמחה ראינו קץ
 וציפו של המוות השביע כל חדווה.

.../

הקשה אחי
הקשה היטה.
יש לי הפילאק שיר חדש.

את חציו הראשון אתה מכיר היטה, חציו השני
קורא לך לזאת ממקומך, לחפש אחרינו,
לצללותו:

מתחת לחיוכים
השמות
מחייאות הכף
הריקודים
חורש בחשאי
הכאב
הפחד
המוות.

ומתחת למות
מחייבת בחשאי
שמת עולם.

.../

ואם תשא אחי, מהי שמחת צולמ, אשיה:
 שמחת צולמ היא
 טיפוס מפרק על הררי צד
 נטיפת לרע-אור משמי הנצח
 גלישה להירה בין צוקים מסוכנים
 נחיתה רכה בתהומות
 לריצת אור נצח במצוקי החושך
 וחולר חליפה.

צד

שיפוח

כאן

למטה

מצוק הבכא

אן האור.

.....

סוף דבר ראש דבר

את רחוק האור

והדרך מייצאת

ולפעמים נדמה

שאי אפשר יותר

תן יד

כי טובים השניים

מן האחד.

את הנר דועק

והחושק אור

ויותר ויותר

מתברר

שאי אפשר יותר

תן יד

כי טובים השניים

מן האחד.

אט הנר פֿקה
 והשתלטה חשכה
 ונותרת אַבדק
 מעש האפלה
 בקש יד
 כי טובים השניים
 מן האחד.

אט הושטת יד
 ויד אַק לא הושטה
 אַ תירא אַ תכחד
 כי יש יד
 בידק
 אַצולט מחליקה
 תמיד מעיחה
 אותק מוליכה
 אַ ייצודק...

עֲדָה כָּאן
פְּנֵקס הַהוֹלְכִים אֵל הָאוֹר

לְרֵכִישׁת הַפְּנֵקס וּפְסִישׁת הַמַּחְבֵּר
 הַמְסַכֶּרֶת תִּיאַטְרוֹן הַיִּת, מוֹפְעֵי
 קְרִיאָה מֵאוֹיִם בְּנִיאוֹנִים,
 סִדְנָאוֹת צְמִיחָה, אֲדִיפָה
 וּשְׁחֵרוֹר:

בְּדֶרֶק – מְסַעוֹת רוֹחַנִיִּים
 052-658-1796, 052-542-6583
 יִשְׂרָאֵל, חֵיה

© כָּל הַזְכוּיוֹת שְׁמוֹרוֹת לַמַּחְבֵּר